

Arrest

nr. 279 810 van 7 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
Eugène Plaskysquare 92 / 6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82; 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2022 om 18.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat AUNDU BOLABIKA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 220 966 van 9 mei 2019 verwierp de Raad dit beroep.

Op 22 september 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Erpe-Mere/Lede op 22.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: B. K.

voornaam: H.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Erpe-Mere/Lede op 22.09.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen aan een minderjarige.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zij een partner heeft voor de kinderen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zij op 24/10/2017 een huwelijksdossier bij de gemeente Lede met N. F. W. Echter werd er een negatief advies gegeven in het kader van een schijnhuwelijk door de gemeente op dd. 26.06.2018. Daarnaast het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart verder ook dat haar zus in België woont. Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in haar aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij dit heeft gedaan. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2018 dat haar betekend werd op 18.06.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Erpe-Mere/Lede op 22.09.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen aan een minderjarige.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2018 dat haar betekend werd op 18.06.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Erpe-Mere/Lede op 22.09.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen aan een minderjarige.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zij niet terugkeerde naar haar herkomstland omdat zij daar in gevaar is, zonder verdere verduidelijking. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2018 dat haar betekend werd op 18.06.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

(...)”

Op 22 september 2022 legde de gemachtigde aan verzoekster tevens een inreisverbod op van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 3 oktober 2022 diende verzoekster reeds tegen dezelfde eerste bestreden beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 278 417 van 7 oktober 2022 verwierp de Raad dit beroep wegens laattijdigheid.

Op 13 oktober 2022 diende verzoekster tegen dezelfde eerste bestreden beslissing en tegen de tweede bestreden beslissing een gewoon beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad. Deze zaak is hangende en gekend onder het rolnummer RvV 282 901.

Thans verzoekt verzoekster om bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 iuncto 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, gericht het inreisverbod

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/85 §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken

dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.” (eigen onderlijnen)

Uit de voormelde bepalingen kan niet afgeleid worden dat een vreemdeling de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd. Hetzelfde geldt ten aanzien van de procedure, gericht op het verkrijgen van voorlopige maatregelen, zoals blijkt uit artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Deze procedure is voorbehouden voor gevallen waarin er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Het Grondwettelijk Hof vermeldt de volgende redenering in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018:

“B.5.4. Het antwoord op een prejudiciële vraag dient nuttig te zijn voor de oplossing van het bodemgeschil. Het Hof beperkt zijn onderzoek bijgevolg tot het verschil in behandeling tussen vreemdelingen naargelang zij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid willen instellen tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel dan wel tegen een inreisverbod.

B.6.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan enkel tegen een verwijderings- en terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld, en niet tegen een inreisverbod.

B.6.2. Ten aanzien van de mogelijkheid om rechtsmiddelen aan te wenden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijn de voormelde categorieën van personen voldoende vergelijkbaar. Het Hof dient bijgevolg te onderzoeken of het verschil in behandeling redelijk verantwoord is.”

En:

“B.9.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld tegen een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is doch niet tegen een inreisverbod.

B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod.

Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang

hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is (eigen benadrukken).

B.11. De prejudiciële vraag dient bijgevolg ontkennend te worden beantwoord.”

De Raad stelt bijgevolg vast dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

De vordering, gericht tegen het inreisverbod, is onontvankelijk.

2.3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van manifeste laattijdigheid.

Artikel 39/85, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.” (eigen onderlijnen)

Artikel 39/57, §1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende:

“Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° [...];

3° [...]

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De eerste bestreden beslissing van 22 september 2022 werd verzoekster op 22 september 2022 ter kennis gebracht. Uit de kennisgeving blijkt dat verzoekster zich toen reeds bevond in het gesloten centrum voor illegalen van Holsbeek.

De in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van tien/vijf dagen ging bijgevolg in op 23 september 2022.

In casu dient verder te worden vastgesteld dat dit niet de eerste verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel betreft aangezien ten aanzien van verzoekster ook op 18 juni 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Het beroep tegen dit bevel werd verworpen door de Raad. Voor de eerste bestreden beslissing geldt aldus een beroepstermijn van vijf dagen.

De Raad dient bijgevolg vast te stellen dat de op 7 november 2022 ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid buiten de termijn, bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is ingediend.

De Raad wijst erop dat de beroepstermijnen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, van openbare orde zijn en strikt moeten worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van de huidige vordering in het debat gebracht.

Verzoekster meent dat haar beroep toch tijdig is omdat het gaat om een activering via voorlopige maatregelen van het gewone beroep tot schorsing en nietigverklaring, ingediend op 13 oktober 2022 (zie supra). De Raad kan die redenering niet volgen aangezien verzoekster reeds van in den beginne, bij de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing op 22 september 2022, was vastgehouden in een plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Blijkens artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet was aldus reeds van in den beginne een verkorte beroepstermijn van toepassing.

Bijkomend maakt verzoekster volkomen abstractie van artikel 39/85 §1, laatste zin van de Vreemdelingenwet waarin ook voor het vorderen van voorlopige maatregelen staat dat: *“Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”*.

Verder en ten overvloede luiden artikel 39/82 §1, vierde en vijfde lid van de Vreemdelingenwet:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

Er blijkt uit de feitenweergave dat verzoekster reeds op 3 oktober 2022 bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing heeft gevorderd van de eerste bestreden beslissing. Die vordering werd reeds door de Raad verworpen bij arrest nr. 278 417 van 7 oktober 2022 en dit omwille van laattijdigheid, niet omwille van een gebrek aan hoogdringendheid. Uit de voormelde bepaling blijkt dat verzoekster dient te opteren voor hetzij een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Verzoekster kon bijgevolg niet opeenvolgend opnieuw toepassing maken, tegen dezelfde eerste bestreden beslissing, van de procedure waarbij zij eerst op 13 oktober 2022 de gewone schorsing vorderde en vervolgens op 7 november 2022 opnieuw bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van dit hangend beroep bij wege van voorlopige maatregelen vorderde. Die mogelijkheid bestond enkel indien blijkens artikel 39/82, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de Raad in zijn arrest nr. 278 417 de zaak wegens gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid zou verworpen hebben, hetgeen niet het geval was aangezien de Raad de zaak wegens laattijdigheid had verworpen.

De Raad wijst erop dat van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid enkel kan worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed.

Ter zitting wijst de raadsvrouw van verzoekster op het feit dat zij laattijdig werd gecontacteerd, dat verzoekster eerst werd gevolgd door ‘Sireas’ maar zij pas op het laatste nippertje werd gecontacteerd. De Raad wijst erop dat de termijn reeds bijzonder lang is verstreken, de laatste nuttige dag om het beroep in te dienen was immers 27 september 2022. De Raad kan bovenstaande uitleg niet aannemen om te aanvaarden dat pas een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon ingediend worden op 7 november 2022 en wijst erop dat de Raad reeds in zijn arrest nr. 278 417 van 7 oktober 2022, gericht tegen dezelfde eerste bestreden beslissing, had gesteld dat het beroep laattijdig was en dus onontvankelijk ratione temporis. Toen werd evenmin overmacht aanvaard. Bovendien legt de raadsvrouw niets voor ter zitting waaruit blijkt dat zij inderdaad laattijdig werd gecontacteerd.

Verder onderstreept de raadsvrouw van verzoekster dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en dat deze bepaling van internationaal recht voorrang heeft op de

Belgische regelgeving. Opnieuw wijst de Raad erop dat hij reeds in het voormelde arrest heeft gesteld dat het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendings uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Winterven t. Nederland, 114). Verzoekster brengt opnieuw geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de Vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwendings zou(den) zijn.

Ten overvloede blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en dit zowel aangaande haar feitelijke partner, de stiefkinderen, de zus en de aangehaalde sociale banden. Anders dan verzoekster stelt, heeft de gemachtigde de relatie met de partner waarmee verzoekster een gewoonterechtlijk huwelijk is aangegaan, niet afgedaan als gewone sociale banden. De Raad acht de belangenafweging, zoals die voorkomt in de bestreden beslissing, prima facie niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster nog stukken aangaande het gewoonterechtlijk huwelijk, afgesloten op de Congolese ambassade, evenals foto's van dit huwelijk en van het huwelijk in de kerk. Echter verzoekster voegt eveneens een extract uit het nationaal register waarin bevestigd wordt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het huwelijk te registreren, zodat dit de motieven van de bestreden beslissing ondersteunt. Verder voegt verzoekster geen begin van bewijs van haar (stief)moederlijke rol die ze al vele jaren zou opnemen ten aanzien van de kinderen van haar partner. Ook de stukken aangaande de sociale banden, zijnde enkele getuigenissen van familie, een vriendin en de behandelende arts kunnen prima facie niet overtuigen dat de gewone sociale banden dermate sterk zouden zijn dat de gemachtigde een positieve verplichting in casu had om de nationale regelgeving, vervat in de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, terzijde te laten ten voordele van artikel 8 van het EVRM. Om dezelfde reden acht de Raad in casu zich er ook niet toe gehouden omwille van de voormelde verdragsbepaling, de voormelde artikelen 39/57, 39/82 en 39/85 van de Vreemdelingenwet terzijde te schuiven.

De vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

De vordering is in zijn geheel onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES